

**HOLLAND
FESTIVAL 2017**

A NIGHT IN INDONESIA

**KANDE, BOI AKIH & GUESTS, JOGJA
NOISE BOMBING, SENYAWA, FILASTINE
& NOVA, SEKAN**

INFO

VR 16.6

FRI 16.6

aanvang starting time

20:00

8 pm

locatie venue

Paradiso

duur running time

5 uur

5 hours

PROGRAMMA

GROTE ZAAL

20:00

8 pm

presentatie presentation

workshop Jogja Noise Bombing

wereldpremière world premiere

20:30 – 21:30

8.30 – 9.30 pm

Kande

22:00 – 23:00

10 – 11 pm

Filastine & Nova

KLEINE ZAAL

20:15 – 21:00

8.15 – 9 pm

Boi Akih Controlling the Swing

wereldpremière world premiere

21:30 – 22:30

9.30 – 10.30 pm

Senyawa

KELDER

21:00 – 22:00

9 – 10 pm

Jogja Noise Bombing

Vanaf 22:45

From 10.45 pm

Sekan

OVER DE ARTIESTEN

Jogja Noise Bombing is een collectief van noise- en elektronica-muzikanten, maar ook een serie festivals en evenementen. Drijvende kracht is Indra Menus, afkomstig uit de punkscene van Jogjakarta. Menus speelt in noise band To Die en runt een eigen platenlabel: Relamati Records. In 2009 start hij Jogja Noise Bombing, omdat er in de stad nauwelijks podia zijn voor de muziek die hij en geestverwante musici maken. Als antwoord daarop begint hij concerten te organiseren in de openbare ruimte. Op de campus van een universiteit, naast een sportschool, in voormalige fastfoodrestaurants, in ondergrondse parkeergarages. Elke plek is goed, als ze er maar stroom kunnen aftappen. Het collectief werkt als een magneet op de verschillende experimentele muziekcircuits in de stad, maar ook ver daarbuiten. Naast muzikanten trekt het collectief kunstenaars aan, maar ook technici zoals Lintang Radittyta die, opnieuw met de doe-het-zelf instelling van de punk, synthesizers bouwt voor groepen die in Indonesië opereren. Behalve concertavonden met optredens van meerdere bands, organiseert Jogja Noise Bombing festivals waarin behalve plaatselijke groepen ook acts uit de Verenigde Staten en Azië te horen zijn. In de kelder van Paradiso is een van hun excessieve improvisatieconcerten mee te maken. De groep opent de avond in de Grote Zaal met een korte compositie voor synthesizerorkest, die ze uitvoeren met de deelnemers van hun workshop 'Synthesizer bouwen'.

De kern van **Boi Akih** wordt gevormd door vocaliste Monica Akihary en componist en gitarist Niels Brouwer. De Molukse achtergrond van Akihary speelt een belangrijke rol in het werk van het duo. Ze schrijft haar teksten in de taal van haar vader, het Haruku. Akihary heeft in haar zang grote affiniteit met jazz. Dat is ook het genre dat Niels Brouwer als gitarist studeerde aan het conservatorium van Hilversum. In concerten werkt Boi Akih vaak samen met musici uit het Nederlandse circuit van geïmproviseerde muziek, zoals cellist Ernst Reijseger, bassist Ernst Glerum, trombonist Wolter Wierbos en drummer Onno Govaert. Hun meest recente album *Liquid Songs* is gebaseerd op een traditie van de Molukken. Oude verhalen worden aangepast aan de huidige tijd. Vloeibare verhalen noemen ze die. Dat proces geven ze een muzikale vorm met basklarinettist Tobias Klein en klassiek geschoold slagwerker Ryoko Imai. In de kleine zaal van Paradiso brengt Boi Akih met deze twee musici *Controlling the Swing*, een concert over de haat-liefde verhouding tussen Indonesië en Nederland, waarin Molukse melodieën, improvisatie, noise en andere klanken bij elkaar komen. Speciale gasten zijn de Balinese gamelanspeler I Made Subandi, vredesactivist en schrijver Rudi Fofid uit Ambon-Stad, en Lintang Radittyta van Jogja Noise Bombing. Bijzonder in dit concert is dat een Javaan, een Balinees en een Molukker het podium delen.

Filastine bestaat sinds 2010 uit de Amerikaanse drummer, componist, producer en videokunstenaar Grey Filastine en de Javaanse zangeres en ontwerper Nova Ruth. Voor hij in 2006 onder de naam Filastine ging werken, trad Grey op met de Infernal Noise Brigade, een guerilla straatorkest dat opdook bij grootschalige protestdemonstraties tegen de machtigen en rijken der aarde. Hij leidt een nomadisch bestaan en heeft overal op de wereld omgevingsopnamen gemaakt en ritmes bestudeerd. Tijdens een van die reizen ontmoette hij Nova Ruth, de helft van de Indonesische rapband Twin Sista.

Sindsdien opereren ze als duo. Ruth heeft een brede muzikale achtergrond. In haar jeugd zong ze gospels en reciteerde ze koranverzen in moskeeën. Daarnaast speelt ze gamelan. Als duo is Filastine trouw gebleven aan Grey's activistische verleden. Ze brengen albums uit met titels als *Loot*, *Dirty Bomb* en *Burn It*. De muziek van Filastine combineert eigentijdse elektronische beats met omgevingsgeluiden, zang, slagwerk en akoestische snaarinstrumenten. Grey omschrijft de stijl als 'bass music uit een toekomst waarin de wereld gekanteld is, de geografisch bepaalde muziektradities een remix ondergaan hebben, en een nieuw stadsgeluid vorm gekregen heeft door ritmepatronen uit het Midden-Oosten en meanderende melodieën uit Azië.' Naast muziek gebruikt Filastine video, vormgeving en dans als universele talen om hun visie uit te dragen. Sinds kort werkt Filastine met 4RRAY, een live AV-systeem waarmee Grey met speciaal voor hem ontworpen software projecties op meerdere schermen kan bedienen als onderdeel van een krachtige, filmische performance. Ze spelen een show met dansers en extra muzikanten die ze voor het Holland Festival ontwikkeld hebben.

De muziek van **Kande** kent vele invloeden, zoals 16e-eeuws soefisme en hedendaagse rock. De band is afkomstig uit Banda Atjeh, de hoofdstad van de provincie Atjeh op Sumatra, gelegen op de uiterste noordpunt van het eiland. Hun herkomst is terug te horen in het gebruik van traditionele, typisch Atjehese lijsttrommels. De voorman van de band, Rafly Kande, komt oorspronkelijk uit Singkil, in het zuiden van de provincie. In de jaren tachtig was hij een gevierde rockster. Een bezoek aan een moskee heeft, naar verluidt, een omslag betekend in zijn loopbaan. Hij voelde zich geroepen tot een diepere beleving van de Islam. Dat heeft grote invloed gehad op zijn muziek. De nummers die hij met Kande zingt gaan over vrede, milieu en religie in tijden van hevige conflicten. Eind 2004 stierf een van de leden van zijn band in de tsunami die het noorden van Sumatra trof na een onderzeese aardbeving in de Indische Oceaan. Met zijn band Kande trad hij het volgende jaar op in kampen voor mensen die door de natuurramp dakloos geworden waren, om hen een hart onder de riem te steken. Ook speelden ze in benefietconcerten om geld voor de daklozen in te zamelen. Rafly werd benoemd tot Atjeh Peace Ambassador en is sinds senator namens Atjeh in Jakarta.

Het duo **Senyawa**, afkomstig uit Jogjakarta, bestaat uit Rully Shabara en Wukir Suryadi. Zanger Shabara groeide op in Sulawesi. In zijn zang gebruikt hij uitzonderlijke technieken uit de vocale tradities van het eiland, maar ook het grommen en grunten uit de metal. Suryadi bespeelt zelfgebouwde instrumenten met namen als garu, bambu wukir en akar mahoni. De bambu wukir is geïnspireerd op buisciters van eilanden in het oosten van Indonesië: een cilinder van bamboe waar snaren langs gespannen zijn. Het instrument kan scherp percussieve en delicaat tinkelende geluiden voortbrengen. De akar mahoni, die door meerdere muzikanten tegelijk kan worden bespeeld, is gemaakt van een enkele wortel van de mahonieboom, en combineert hals en snaren van een elektrische gitaar met repen leer voor bastonen, twee theremins en een synthesizer. Suryadi heeft het instrument ontworpen met meerdere bouwers, onder wie Lintang Radittyta. Tijdens optredens gebruikt het duo doe-het-zelf elektronica om het geluid van zang en instrumenten live te bewerken. Terwijl Indonesische tradities de basis vormen van hun muziek, gebruiken ze speeltechnieken uit experimentele genres om zo een volstrekt

eigen geluid te creëren. Ze spelen samen sinds 2010, toen Shabara tijdens een festival in Jogjakarta uitgenodigd werd om het podium te delen met Suryadi die op dat moment aan het optreden was. Vier dagen later hadden ze al de nummers opgenomen die op hun eerste album zouden komen. Ze hebben gespeeld met grote namen uit een internationaal circuit van improviserende musici, zoals Keiji Haino, Otomo Yoshihide, Trevor Dunn, Oren Ambarchi en David Shea.

Jiwa Jiwa is het label en platform van Michiel Sekan, een dj uit Amsterdam, die onder zijn familienaam **Sekan** draait. Hij is half Indonesisch en is altijd op zoek naar nauwelijks bekende, zeldzame en vrijwel onvindbare muziek uit de archipel: funk, soul, disco, boogie, en alles wat zich buiten de grenzen van die genres beweegt. Zijn reizen door het land van zijn voorouders hebben in hem de behoefte gewekt om de bijzondere klanken die hij opdiept te delen met de wereld. Jiwa Jiwa is de Indonesische meervoudsvorm van Jiwa, wat geest of ziel betekent. Met zijn werk wil Sekan muziek met een ziel verspreiden, muziek die de ziel kan verrijken en troosen. Afgelopen zomer ging hij drie maanden schatgraven op Java, op zoek naar obscure disco, rammelende funk en psychedelische melodieën uit de jaren 70 en 80. Hij kwam terug met tassen vol cassettebandjes en platen. Daarvan draait hij tot diep in de nacht de fijnste tracks.

ABOUT THE ARTISTS

Jogja Noise Bombing is the name of a collective of musicians inspired by electronica and noise, but it is also the name of a series of festivals and events. The driving force behind it is Indra Menu, who comes from the Yogyakarta punk scene. Menu plays in the noise band To Die and runs his own record label, Relamati Records. He founded Jogja Noise Bombing in 2009 because there were hardly any venues in the city for the type of music that he and his fellow musicians wanted to play. So he started organising concerts in public spaces, such as a university campus, next to a gym, in former fast-food restaurants and in underground car parks. Any place works as long as they are able to plug in and play. The collective acts as a magnet for the different experimental music scenes in the city, but also for music from much further afield. In addition to musicians, the collective also attracts artists and technicians such as Lintang Radittyta, who also shares the DIY punk ethos and who builds synthesisers for groups that play in Indonesia. As well as concerts with appearances from several bands, Jogja Noise Bombing also organises festivals with line-ups featuring local groups and acts from the United States and Asia. You can experience one of their extravagant improvisation concerts in the Paradiso basement. The group will begin the programme in the main room with a short composition for synthesiser orchestra, which they will be performing with participants from their 'Building synthesisers' workshop.

Vocalist Monica Akihary and composer and guitarist Niels Brouwer are core members of **Boi Akih**. Akihary's Moluccan background plays an important role in the duo's work. She writes her lyrics in Haruku, the language of her father. Akihary's vocals share a great affinity with jazz which Niels Brouwer studied as a guitarist at the Hilversum Conservatory of Music. When performing concerts, Boi Akih often collaborate with

musicians from the Dutch improvised music scene, such as cellist Ernst Reijseger, bassist Ernst Glerum, trombonist Wolter Wierbos and drummer Onno Govaert. Their latest album *Liquid Songs* is based on a Moluccan tradition in which old stories that are adapted to the present day are called liquid stories. This process is given musical form with the help of bass clarinetist Tobias Klein and percussionist Ryoko Imai. In the small hall at Paradiso, Boi Akih and these two musicians will be performing *Controlling the Swing*, a concert about the love-hate relationship between Indonesia and the Netherlands, where Moluccan melodies, improvisation, noise and other sounds will all fuse together. Special guests will include the Balinese gamelan player I Made Subandi, peace activist and writer Rudi Fofid from Ambon city and Lintang Raditya of Jogja Noise Bombing. This concert is special because a Javanese, Balinese and a Moluccan will not only be sharing the stage with each other, but also with musicians from Amsterdam.

Filastine has had the American drummer, composer, producer and video artist Grey Filastine and the Javanese singer and designer, Nova Ruth in the group since 2010. Before he started working under the name of Filastine in 2006, Grey performed with the Infernal Noise Brigade, a guerrilla street orchestra that appeared at large-scale protest demonstrations against the rich and powerful. He leads a nomadic life and has studied rhythms and made recordings everywhere he has been in the world. During one of these trips, he met Nova Ruth, one half of the Indonesian rap band Twin Sista. Since then they have been working together as a duo. Ruth has a broad musical background. When she was younger, she sang gospels and recited verses of the Quran in mosques. She also plays gamelan. As a duo, Filastine are still very involved in social and political issues, releasing albums with telling titles such as *Loot*, *Dirty Bomb* and *Burn It*. Filastine's music combines contemporary electronic beats with ambient noises, singing, drums and acoustic instruments. Grey describes the style as bass music from a future where the world has been turned on its head, musical traditions based in specific locations have been remixed, and a new city sound has been formed by the rhythmic patterns from the Middle East and meandering melodies from Asia. In addition to music, Filastine use video, design and dance as universal languages to express their vision. They will be performing a show with dancers and other musicians that they have developed specially for the Holland Festival.

The music of **Kande** incorporates many influences such as 16th century Sufism and contemporary rock. The band originates from Banda Aceh, the capital of the province Aceh in Sumatra, located on the most north-westerly point of the island. Their background can be heard in the use of traditional frame drums from Aceh. The frontman of the band, Rafly Kande, originally comes from Singkil in the south of the province. He was a celebrated rockstar in the 1980s. Allegedly, a visit to a mosque marked a turning point in his career. He felt a calling towards a deeper experience of Islam. This has had a significant influence on his music. The songs he performs with Kande deal with peace, the environment and religion in times of violent conflicts. At the end of 2004, a member of his band died in the tsunami in the north of Sumatra following an earthquake in the Indian Ocean. The following year, his band Kande performed in the camps for people who had become homeless as a result of the natural disaster in an attempt to

raise their spirits. They have also played charity concerts to raise money for the homeless. Rafly was awarded the title of Aceh Peace Ambassador and has, on behalf of Aceh, been a member of the National Council for Regional Representatives in Jakarta since 2014.

Senyawa, a duo from Yogyakarta, is made up of Rully Shabara and Wukir Suryadi. Singer Shabara grew up in Sulawesi. In his singing, he incorporates extraordinary techniques from the island's vocal traditions as well as growling and grunting sounds from metal. Suryadi plays home-made instruments with names such as *garu*, *bambu wukir* and *akar mahoni*. The *bambu wukir* is inspired by the tube zithers of the East Indonesian islands: cylinders of bamboo with strings stretched along them. The *bambu wukir* can produce strong percussive sounds as well as delicate, jingling sounds. The *akar mahoni*, which can be played by several musicians at the same time, is made from a single mahogany tree root and combines the neck and strings of an electric guitar with strips of leather that produce bass tones, two theremins and a synthesiser. Suryadi designed the instrument with several builders, including Lintang Raditya. During concerts, the duo use DIY electronics to modify the sounds of the vocals and instruments live. Although Indonesian traditions form the basis of their music, they use playing techniques from experimental genres to create their own special sound. They have been playing together since 2010, when Shabara was invited to share the stage with Suryadi, who was in the middle of a performance at the time, at a festival in Yogyakarta. Four days later, they had already recorded the songs that would feature on their first album. They have played with big names from an international scene of improvisational musicians such as Keiji Haino, Otomo Yoshihide, Trevor Dunn, Oren Ambarchi and David Shea.

Jiwa Jiwa is the label and platform of Michiel Sekan, a DJ from Amsterdam, who plays records under his surname **Sekan**. He is half-Indonesian and is always on the lookout for music from the archipelago that stands out, is not very well-known, and is difficult to find: funk, soul, disco, boogie and everything that pushes the boundaries of these genres. His travels through the country of his ancestors awakened his need to share the special sounds he uncovered with the world. Jiwa Jiwa is the Indonesian plural of Jiwa, which means spirit or soul. In his work, Sekan wants to share music that has a message: music that will enrich and cheer the soul. Last summer, he spent three months searching for treasures on Java, digging up obscure disco, rattling funk and psychedelic melodies from the 1970s and 1980s. He came back with bagfuls of cassettes and records, the best tracks from which he will be playing until the early hours.